

[Kaj Hansen]

lejligheder, en kvota, der for øvrigt var gældende indtil boligforliget i 1974. Vi foreslår endvidere, at kvotaen forhøjes med 15 pct. planmæssigt over en 5-årig periode. Forslaget indebærer, at lånene skal have en årlig ydelse på 4 pct., og så kommer vi til det særlig interessante ved dette forslag: en sådan statslåneordning vil ikke på længere sigt være dyrere for samfundet end den nuværende finansieringsordning med rentesikring, men hertil kommer det ikke uvæsentlige, at huslejen i virkeligheden kun bliver det halve i forhold til den nuværende finansieringsordning, når rentesikringen ophører. Det har vi i alle enkeltheder dokumenteret i de bilag, som følger vort forslag, og dem vil vi bede boligministeren kigge meget nøje på.

Man får også en klar fornemmelse af disse forhold, når man ved, at rentesikringen til en 80 m² lejlighed af staten betales med 154.690 kr. og hele anskaffelsessummen på lejligheden er 268.000 kr. i 1977-priser.

Derfor siger kommunisterne: lad os vende tilbage til princippet fra statsfinansieringen, som blev indført i 1946, men ulykkeligvis bortfaldt i midten af 1950'erne. Jeg har faktisk lidt ondt af hr. Christophersen, for han har bevæget sig meget ud i retning af fremskridtspartiet, og hr. Christophersens forgængere vil næppe kunne genkende venstres boligpolitik i dag. For hvad var situationen i 1946? Da havde vi en venstreregering, og det var den, der var i forgrunden, da man fik gennemført de bedste statsfinansieringslove, vi har haft i dette land. Det var også en venstreregering, vi havde, da boligforliget af 1974 blev gennemført, så hr. Christophersen har ansvaret på mere end én måde, men man burde da i hvert fald bruge de penge, som staten giver ud, på den rigtige måde, og det er bl. a. den, vi har foreslået.

Boligministeren foreslår også, at nybyggede ejerboliger finansieres med indekslån. Mens det almennyttige byggeri skal have 80 pct., skal privatejede boliger have en tredjedel i indekslån af anskaffelsessummen. Det synes vi heller ikke er nogen god idé ud fra de samme betragtninger om indekslån, som gælder for almennyttigt byggeri.

Men kommunisterne lægger vægt på, at parcelhuse også kan få en statsfinansieringsordning. Vi tror nemlig, det vil være rigtigt, at også dette byggeri unddrages spekulation og skattefradrag, der i den sidste ende kom-

mer bygherrer og spekulanter til gode. Vi agter derfor i næste folketingssamling at fremsætte forslag om statsfinansiering af parcelhuse, ejerboliger, men en betingelse for at få andel i sådanne statslån skal være, at der ikke gives mulighed for at fradrage renter af gæld, og at den samfundsskabte værdi i huset, altså den, der ligger over de normale prisstigninger i samfundet, hverken kan belånes eller medtages ved ejerskifte, og vi tror, masser af unge mennesker i dette land ville være lykkelige, hvis der blev gennemført en sådan ordning.

Byfornyelse og boligforbedring er et centralt afsnit i boligministerens redegørelse. Det kan vi give alle gode ord med på vejen. Det anser kommunisterne for særdeles vigtigt og nødvendigt, men vi synes, det er forkert, at den by- og boligforbedringsaktivitet, som ministeren foreslår, skal strække sig over en årrække, inden man kommer rigtig i gang. Det, der mangler, er penge; så er det sagt; uden penge ingen byfornyelse. Her vil jeg gerne understrege, at det ikke er lejerne, der skal betale generalomkostningerne ved byfornyelse, det skal det offentlige, og her må både stat og kommune ind i billedet.

Når man nu har set, hvor længe det har taget at få denne redegørelse, får jeg bange anelser med hensyn til, hvor længe det i grunden tager at få nogle konkrete ting frem om byfornyelsesprojekter. Jeg tror faktisk, det er sådan, at man ovre i boligministeriet gerne vil i gang med at udarbejde konkrete lovforslag, og jeg håber, boligministeren vil sætte det i gang lidt hurtigere end den redegørelse, vi behandler her.

Boligministeren har også et afsnit om forsøgsbyggeri. Da jeg læste det, kom jeg uvilkårligt til at tænke på tagene i Albertslund, for det var jo også forsøgsbyggeri tilskyndet af og godkendt af boligministeriet. Nu sidder lejerne med smerten, og man undser sig ikke for at forlange, at lejerne skal betale alle udbedringer af skaderne. Det vil de formodentlig ikke, og det kan jeg sådan set godt forstå. Men det går altså ikke på den facon.

Kommunisterne har selvfølgelig ikke principielt noget imod forsøgsbyggeri: der kan indhøstes gode erfaringer og dårlige erfaringer. De gode bygger man videre på, men hvad med de dårlige? Vi må i hvert fald forlange, at lejerne dér holdes skadesløse, og det bør faktisk også ske i Albertslund.